

IRA LEVIN

Rosemary a její syn

kultovní bestseller

„Jsou to jenom výplody její choré mysli?
Nebo se stala obětí pečlivě propracovaného plánu samotného Satana?“

Rosemary a její syn

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Ira Levin
Rosemary a její syn – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Obsah

Část 1	9
Kapitola 1	11
Kapitola 2	18
Kapitola 3	28
Kapitola 4	34
Kapitola 5	42
Kapitola 6	53
Část 2	65
Kapitola 7	66
Kapitola 8	74
Kapitola 9	82
Kapitola 10.....	96
Kapitola 11.....	105
Kapitola 12.....	117
Kapitola 13.....	126
Část 3	145
Kapitola 14.....	146
Kapitola 15.....	162
Kapitola 16.....	177
Kapitola 17.....	192
6 + 6 + 6	209
Poznámka překladatelky.....	234
Poznámka vydavatele.....	235

Rosemary a její syn
Ira Levin

Věnováno Mie Farrow

„The Bible makes it abundantly clear that Satan is real, and that he is very powerful. He is not a myth, nor is he just a projection of our minds as we attempt to explain the mysteries of evil. He is a malevolent spiritual power whose sole goal is to oppose the work of God.“

„Z Bible je víc než jasné, že Satan je skutečný a že je velice mocný. Není to mýtus a není to ani pouhý výplod naší mysli, jímž se snažíme vysvětlit si záhady zla. Je to zlovolná duchovní síla, jejímž jediným cílem je mařit Boží dílo...“

Billy Graham, Newsweek, listopad 1995

*There may be trouble ahead,
But while there's moonlight and music
And love and romance –
Let's face the music and dance.*

*Before the fiddlers have fled,
Before they ask us to pay the bill
And while we still have the chance –
Let's face the music and dance.*

*Možná nás čeká i pláč,
však měsíc svítí
a ruce se dotýkají –
pojd' tančit, jak pískají.*

*Než housle přestanou hrát,
ještě je čas věřit náhodám,
když účet nám sčítají –
pojd' tančit, jak pískají.*

*(Let's Face the Music and Dance)
Irving Berlin, Follow the Fleet, 1936*

Část 1

Kapitola 1

Ve svěžím a jasném ránu 9. listopadu 1999 vychází doktor Stanley Shand, dvakrát rozvedený zubař na odpočinku, ze svého bytu na manhattanské Amsterdam Avenue na každodenní zdravotní procházku. Vykročí svižně, hlavu v pletené čepici vysoko zdviženou, oči rozzářené. Raduje se jednak z dobrého zdraví a jednak z tajemství, úžasného tajemství, které rozjasňuje každou minutu jeho dní. Je účastníkem – vlastně nedávno se stal posledním žijícím účastníkem – události přímo kosmických rozměrů, která započala před 33 lety a k jejímuž dovršení už zbývají necelé dva měsíce.

Na křižovatce Broadwaye a 74. ulice vjede na chodník taxi, které dostalo smyk, a přimáčkne dr. Shanda na zeď Beacon Theater. Je okamžitě mrtvý.

Ve stejném okamžiku – několik vteřin po půl dvanácté – se v Halsey-Bodeinově sanatoriu v Upper Montclair ve státě New Jersey otevrou oči pacientky v pokoji č. 215. Byly zavřené po celou dobu, co tu žena leží – od roku devatenáct set sedmdesát a něco. Nikdo z personálu si ji jinak nepamatuje.

Ostřílená černá ošetřovatelka, která ženě masíruje pravou paži, prokáže neobyčejnou duchapřítomnost. Polkne, nadechne se a pokračuje v masáži. „Dobřejtro,“ řekne tiše. „To jsem ráda, že jste vzhůru.“ Jmenovka na uniformě říká, že se jmenuje Clarise; nad jmenovkou má přišpendlenou placku s nápisem I ♥ ANDY. Pustí pacientku jednou rukou, zašmátrá po nočním stolku, zmáčkne přivolávací tlačítko.

Pacientčiny oči, obrácené ke stropu, zamrkají. Stiskne rty, lesklé hojivou pomádou. Je jí něco přes padesát, je bleďá, má jemné rysy. Prošedivělé kaštanové vlasy má hladce

sčesané. Obrátí hlavu a vrhne na sestru prosebný pohled modrých očí.

„Budete v pořádku,“ ujistí ji Clarise. Znova stiskne tlačítko, pak ještě jednou. „Nedělejte si starosti, teď už vám bude líp.“ Položí ženinu paži na postel. „Nebojte se. Hned jsem zpátky.“

Žena sleduje, jak ošetřovatelka odchází.

„*TIFFANY! Sundej si sakra ty sluchátka! Sežeň Atkinsona! Dvěštěpatnáctka otevřela oči! Probrala se! Dvěštěpatnáctka se probrala!*“

Co se proboha vlastně stalo?

Pamatuje se, jak seděla za psacím stolem u okna v ložnici, bylo asi sedm večer. Andy ležel na podlaze kousek od ní a koukal na televizi. Ona psala na stroji dopis domů; sdělovala v něm, že se bude stěhovat do San Franciska. Snažila se přitom neposlouchat Kuklu a Ollieho ani ten zatracený konvent, jak prozpěvuje vedle u Romana a Minnie – a najednou se ocitla v prosluněném nemocničním pokoji s infúzí v jedné paži a s ošetřovatelkou, která jí masírovala tu druhou. Stalo se něco i Andymu? Panebože, ať to není pravda! Došlo k nějakému neštěstí? Proč si nepamatuje *vůbec nic*?

Zkusila trochu vypláznout jazyk, olízla si rty; ucítila mátovou chuť nějaké mastičky. Jak dlouho o sobě nevěděla? Den? Dva? Žádné zranění, ale hýbat se tak docela nemohla. Snažila se odkašlat si.

Dovnitř vběhla sestra. „Doktor už jde,“ řekla. „Jen klid.“

„Je... tady můj syn?“ zašeptala Rosemary.

„Ne, jen vy. Mluví! Chvála Bohu!“ Sestra stáhla Rosemary rukáv k zápěstí, stiskla jí ruku a přešla k nohám postele. „Chvála Bohu!“

„Co se... stalo?“

„To nikdo neví, milánku. Zkrátka jste byla mimo.“

„Jak dlouho?“

Clarise přitáhla Rosemary přikrývku k bradě a zamračila se. „Já to přesně nevím. Nebyla jsem tu, když vás přijímali. Zeptejte se doktora.“ Usmála se na Rosemary. Cedulka CLARISE a placka I ♥ ANDY se zablýskly.

„Můj syn se jmenuje Andy,“ podotkla Rosemary a usmála se také. „To srdíčko znamená *miluji*?“

„Správně,“ kývla Clarise. Dotkla se prstem kulaté bílé placky. „Já miluji Andyho.‘ Dělají je už – už nějakou dobu. Různé. Třeba ‚Miluji New York‘ a tak podobně.“

Rosemary řekla: „Hezký nápad. Ještě jsem je neviděla.“

Muž v bílém se protáhl skupinkou starších lidí nahlížejících dovnitř ode dveří. Byl to mohutný muž se zrzavými vlasy a rozježeným zrzavým plnovousem. Zavřel za sebou dveře a Clarise se obrátila a ustoupila stranou. „Mluví a může pohybovat hlavou.“

„Dobrý den, slečno Fountainová,“ řekl lékař a přistoupil k posteli. Skrz zrzavé vousy se usmál. Položil kufřík a žlutou obálku na židli vedle postele. „Já jsem doktor Atkinson,“ řekl a odhrnul cíp přikrývky. „Tomuhle říkám skvělá zpráva.“ Uchopil Rosemaryino zápěstí teplými prsty a podíval se na hodinky.

„Co se mi stalo?“ zeptala se. „Jak dlouho už jsem tady?“

„Moment,“ řekl doktor a sledoval hodinky. Zdálo se, že pod tím plnovousem není o moc starší než ona, mohlo mu být kolem pětatřiceti. Přes plášť mu visel ultramoderní stetoskop jako tenká chromová kravata. Po jedné její straně měl jmenovku DR. ATKINSON a po druhé placku I ♥ ANDY. Asi je nějaký Andy v personálu, tipla si, nebo je to

oblíbený pacient. Zkusí si taky jednu takovou opatřit, než odtud odejde.

Doktor Atkinson jí pustil zápěstí a usmál se. „Zatím docela dobré,“ řekl. „Až překvapivě. Ještě se mnou mějte chvílku strpení, prosím vás. Chci se ujistit, že vás zase neztratíme, a pak vám řeknu, co o tom víme. Bolí vás něco?“

„Ne,“ zavrtěla hlavou.

„Dobře. Zkuste se uvolnit; já vím, že to nebude snadné.“

Nebylo. *Co o tom víme...*

Což znamená, že jsou věci, které nevědí...

A jak ji to oslovil? – *slečno Fountainová...* Kolem žaludku se jí zvětšovala ledová prázdnota – zatímco lékař jí vyšetřoval srdce a oči a uši a krevní tlak.

Je tu *déle* než dva dny, tím si byla jistá. Dva týdnů?

Očarovali ji, Minnie a Roman a ostatní. Proto tam tak propěvovali. Zjistili, že hodlá odvézt Andyho čtyři a půl tisíce kilometrů daleko, že už koupila letenky.

Vzpomněla si, jak očarovali jejího starého přítele Hutche, když tehdy byla těhotná; báli se, že Hutch ví o čarodějnictví, o tom skutečném čarodějnictví tolik, že by dokázal přijít na to, co jí provedli a čím dítě v sobě nosí. Chudák Hutch byl v nevysvětlitelném bezvědomí *tři nebo čtyři měsíce* a pak umřel. Ona má štěstí, že žije, ale co je s Andym? Zatímco ona tu ležela, byl Andy úplně v rukou konventu; určitě v něm posilovali a živili tu stránku jeho povahy, na kterou se snažila nemyslet.

„*Vem je čert!*“ ulevila si.

„Promiňte, nerozuměl jsem vám,“ řekl doktor a posadil se vedle postele. Přitáhl si židli blíž a sklonil k ní zrzavou hlavu.

„Jak dlouho?“ zeptala se. „Týdny? Měsíce?“

„Slečno Fountainová –“

„Reillyová,“ řekla. „Rosemary Reillyová.“

Narovnal se, otevřel obálku, kterou měl na klíně, podíval se do ní.

„Řekněte mi to!“ naléhala. „Mám šestiletého syna, který je v rukou – je u lidí, kterým nevěřím.“

„Přivezli vás sem,“ řekl doktor Atkinson s pohledem upřeným do papírů, „pan Clarence Fountain a jeho žena s tím, že jste jejich vnučka Rosemary Fountainová.“

„Fountainovi,“ kývla Rosemary, „patří k – k té skupině lidí, o které mluvím. To oni mě sem dostali, tím myslím, že mě dostali do bezvědomí. To to přece bylo, ne? Nevysvětlitelné bezvědomí?“

„Ano, ale bezvědomí není –“

„Já vím, co mi udělali,“ přerušila ho a zvedla se na loket; vzápětí se zřítila zpátky. Snažila se znovu zvednout i přes varování a přes ruce, které jí v tom bránily; tentokrát se jí podařilo dostat loket tak vysoko, že se o něj mohla opřít. Zůstala tak a podívala se dr. Atkinsonovi do očí. „Vím, co mi udělali,“ opakovala, „ale neřeknu vám to, protože ze zkušenosti vím, že byste si myslel, že jsem se zbláznila. Byla bych ráda, kdybyste mi řekl, jak dlouho tu už jsem a kde to přesně jsem, a kdy budu moci jít domů.“

Doktor Atkinson se narovnal a nadechl. Vážně se na ni podíval. „Jste v sanatoriu v Upper Montclair v New Jersey.“

„V sanatoriu?“ opakovala.

Kývl. „Halsey-Bodeinovo sanatorium. Specializujeme se na – na dlouhodobou péči.“

Vytréštila na něj oči. „Co je za den?“ zeptala se.

„Úterý,“ odpověděl. „Devátého listopadu...“

„Listopadu?“ zalapala po dechu. „Včera večer byl přece květen! Panebože!“

Zhroutila se zpátky do polštáře, oběma rukama si zakryla ústa, dívala se do stropu a oči se jí naplnily slzami. *Květen, červen, červenec, srpen, září, říjen – šest měsíců!* Ukradli jí šest měsíců života! A Andy byl v jejich rukou celých těch šestkrát třicet dní a nocí!

Viděla, že se na ni lékař stále ještě vážně dívá, že stále ještě zachovává určitý odstup...

Spustila ruce z úst, zvedla si je před oči a podívala se na ně. Jejich hřbety, kůže na nich, byla – *svraskalá*. Hnědá skvrna, dvě... Dotkla se prsty jedné ruky hřbetu druhé. Podívala se na lékaře.

„Byla jste tady velice dlouho,“ řekl. Teď se k ní naklonil, vzal ji za ruku a stiskl ji. Clarise na druhé straně postele ji uchopila za druhou ruku. Dívala se z jednoho na druhého, oči měla doširoka otevřené, rty se jí chvěly.

„Chtěla byste nějaké sedativum?“ zeptal se doktor.

Zavrtěla hlavou. „Ne,“ řekla. „Ne. Nechci zase spát. Už nikdy. Kolik je mi? Jaký je rok?“

Polkl a v očích se mu objevily slzy. „Je rok – 1999,“ řekl.

Vytřeštila na něj oči.

Kývl.

Clarise to potvrdila – kousla se do rtu a kývla také.

„Přivezli vás sem v září 1972,“ pokračoval dr. Atkinson a mrkal přitom. „Před sedmadvaceti lety. Předtím jste byla čtyři měsíce v newyorské nemocnici. Pan Fountain, ať už to byl kdokoli, ustavil svěřenecký fond, z kterého se od té doby hrají váš pobyt tady.“

Zavřela oči, zavrtěla hlavou. *To není možné! To není možné!* Konvent vyhrál! Andy je už úplně dospělý, je to cizí člověk vychovaný *jimi*, v jejich způsobu života, pro jejich účely! Může být kdekoli, může být i mrtvý! „*Andy, Andy!*“ rozplakala se.

Teď se divil zase dr. Atkinson. „Jak víte o *Andym?*“

„Myslí svého syna,“ vysvětlila Clarise a vzala Rosemary za ruku. „Taky se jmenuje Andy.“

„Aha,“ řekl doktor Atkinson a zhluboka se nadechl. Naklonil se blíž, poplácal Rosemary po ruce a pohladil ji po vlasech. Ramena se jí otřásala vzlykotem. „Slečno – paní Reillyová,“ pokusil se ji uklidnit. „Rosemary... Já vím, že to není moc velká útěcha, když jste přišla o tolik let, ale pokud já vím, jen dva lidé, kteří byli tak dlouho v bezvědomí, to přežili. To, že jste se probudila – a to tak *bez následků*, relativně ve zdraví – no, tomu říkám *zázrak*, nic jiného to není, Rosemary – absolutní zázrak.“

Kapitola 2

Clarise jí otřela tvář vlhkou žínkou, učesala jí vlasy a dala jí napít vody. Pak ji nechali chvíli o samotě. Požádala, aby jí trochu zvedli postel pod zády. Opřela se o polštář a zadívala se přes stojan s kapačkou ven z okna, na listopadové stromy bez listů.

Požádala také o zrcadlo.

To nebyl dobrý nápad.

Zaváhala – pak znova pozvedla zrcadlo za plastovou rukojeť z pokrývky a ještě jednou se polekaně podívala na tetu Peg, která se naopak polekaně dívala na ni. Zvláštní, taková podoba. Hlavní rozdíl byl v tom, že její zlaté tetě Peg bylo kolem padesátky, když ji Rosemary naposledy viděla, kdežto jí samé bylo přes osmapadesát.

V duchu dvakrát sečetla $31 + 27$ a pokaždé jí vyšlo 58. A Andymu je 33.

Do očí jí zase vstoupily slzy. Vyměnila zrcadlo za vlhký papírový kapesník, osušila si oči. *Seber se, babi. Jestli je živý, pořád ještě tě potřebuje.*

Fyzicky mu určitě neublížili; zbožňovali ho. A v tom byla ta potíž. Jestli Andyho vychovávali Minnie a Roman Castevetovi a spol., nemluvě už o častých návštěvách z celého světa, které se mu kořily, musel z Andyho vyrůst tak rozmazlený a poživačný sobec jako ten nejhorší z římských císařů. A možná je tak zlý jako – ani nechtěla myslet na to kdo. Konvent určitě dělal, co mohl, aby v něm podporoval a otevíral jeho temnou stránku.

Pracovala proti nim, doufala, že ho naučí lásce svou vlastní láskou, čestnosti a zodpovědnosti dobrým příkla-

dem – to bylo její osvícené krédo. I když byl ještě moc malý, než aby tomu rozuměl, posadila si ho na klín zrovna ten večer, než –

„Paní Reillyová?“

Otočila hlavu ke dveřím. Stanula v nich přitažlivá tmavovláska asi v jejím věku – v jejím předchozím věku. Na sobě měla tmavomodrý kostým, elegantní a nijak zvlášť futuristický, se špičatými bíle lemovanými klopami a plackou I ♥ ANDY na jedné z nich. Usmála se a řekla: „Jsem Tara Seitzová, zdejší psycholožka. Jestli chcete být radši sama, tak hned zmizím, ale mluvila jsem i s jinými lidmi, kteří přežili dlouhé bezvědomí; myslím, že bych vám mohla pomoci. Můžu dál?“

Rosemary kývla. „Ano,“ řekla. „A nejsem *paní* Reillyová. Jsem rozvedená.“

Tara Seitzová vešla a posadila se na židli vedle postele. Voněla Chanelem 5. Aspoň to se nezměnilo; Rosemary ještě jednou začichala.

Tara Seitzová se usmála a ve tvářích se jí udělaly dolíčky. „Doktor Atkinson je nadšený tím, jak se vám vede, Rosemary,“ řekla. „On a doktor Bandhu, náš šéflékař, chtějí ještě udělat nějaké testy; pokud výsledky budou takové, jaké doktor Atkinson čeká, budete moci zítra ráno začít s rehabilitací. A čím dřív začnete, tím dřív budete odtud pryč. Máme tady skutečně výborné terapeuty.“

Rosemary se zeptala: „A kdy myslíte, že bych mohla...“

Tara ji zarazila zvednutou dlaní, usmála se a řekla: „To není můj obor. Já vám bohužel musím říct především tohle: I když jste teď šokovaná a dezorientovaná, bude to zítra ještě mnohem horší. Víc si uvědomíte, kolik času jste ztratila.“

Bývá to tak i u kratších kómat a to vaše se patrně nijak zásadně nelišilo.“

Tomu nevěřte, Tara. Ale poslouchala dál.

„Ale *pozítří*,“ pokračovala Tara, „vám bude lépe než dnes, za to vám ručím, a další den ještě lépe a tak dále. Snažte se na to nezapomenout. Zítra budete na dně, pak už to bude jen lepší. Vážně.“

Rosemary kývla: „Budu si to pamatovat.“ Usmála se na ni.

„Díky.“

„Vy máte syna?“ zeptala se Tara.

„Ano,“ potrásla Rosemary s povzdechem hlavou. „Je mu teď třiatřicet. Může být *kdekoli*. Neměli jsme v New Yorku žádné příbuzné, jen – sousedy.“

„To není problém,“ odpověděla Tara. „Zadáme to vyhledávací službě.“ Z kapsy vytáhla cosi, co vypadalo jako hrnatá pudřenka, a otevřela víčko. „Jeho celé jméno?“ zeptala se.

Rosemary užasle řekla: „Andrew John Woodhouse...“

Tara se na ni upřeně zadívala tmavýma očima.

„Co se děje?“ zeptala se Rosemary.

„Říkala jste, že se jmenujete Reillyová,“ připomněla Tara.

„To je moje dívčí jméno,“ vysvětlila Rosemary. „Vdaná jsem byla Woodhouseová.“

„Aha,“ kývla Tara. Pudřenka byla zřejmě poznámkový blok roku 1999; tuku do ní zašpičatělým červeným nehetem a opakovala:

„Andrew, John, Woodhouse. Píše se to, jak to zní?“

„Ano,“ kývla Rosemary. Nehet byl zřejmě určen zvlášť pro tento účel; ostatní byly ostříhané nakrátko. Zvláštní.

„Datum narození?“ zeptala se Tara.

Rosemary skoro řekla 6/66, jak to vždycky dělali Castevetovi. „25. června 1966.“

Tara to natukala, zavřela přístroj a usmála se svým úsměvem s dolíčky. „Hned tu žádost odešlu,“ řekla. „Tak kolem páté bychom ho mohli mít.“

„Dnes kolem páté?“ užasla Rosemary.

Tara pokrčila rameny a strčila tu věc do kapsy. „Kreditní karty, školní záznamy, registrace aut, videopůjčovny, knižní kluby,“ řekla, „to všechno je dnes na počítačích a ty jsou navzájem propojené, nebo se do nich dá tak či onak dostat.“

„To je *úžasné!*“ vykřikla Rosemary nadšeně.

„Má to i svůj rub,“ zavrtěla Tara hlavou a vstala. „Kdekdo si stěžuje na ztrátu soukromí. Chcete se dívat na televizi? Je to ten nejlepší způsob, jak se dostat do obrazu – skoro doslova. Uvidíte, že se spousta věcí hrozně změnila.“ Otevřela zásuvku nočního stolku. „Především,“ dodala, „studená válka skončila. My jsme vyhráli, oni se zhroutili.“

Vytáhla tenkou hnědou destičku a namířila ji na druhou stranu pokoje. „Je tu jenom mrňavá televize. Přestěhovali vás sem minulý měsíc; teď chápu proč.“

Na stěně nad nízkou skříňkou visela obrovská televizní obrazovka. Ta se teď rozářila barvami a hudbou.

„Řeknu údržbě, aby vám sem hned dali velkou,“ slíbila Tara. „Tohle je dálkové ovládání. Používala jste ho někdy?“

„Používala jsem něco *podobného*,“ řekla Rosemary a vzala do ruky destičku s tlačítky. „Ale mnohem primitivnějšího.“

Tara se k ní naklonila v závanu chanelu. „Tady se to vypíná,“ ukázala špičatým nehtem. „Hlasitost nahoru a dolů, kanály nahoru a dolů. Tohle je na barvy.“

Rosemary přepnula ze šťastné ženy s plechovkou fazolí v ruce na šťastné dítě pojidající müsli a pak na vážného moderátora s plackou I ♥ ANDY na klopě. Přestala přepínat. Černoch s knírkem mluvil o lesních požárech v Kalifornii. „Tohle je zpravodajský kanál,“ zašeptala jí do ucha Tara. „Ten by se vám hodil.“

Rosemary se k ní obrátila a zeptala se. „Kdo je to *Andy*?“

Tara se narovnal, zhluboka se nadechla a zase vydechla. „Odkud bych začala,“ spustila a zadívala se zasněně na Rosemary. „Andy je ten nejkrásnější muž na celé zeměkouli, muž s největším charismatem. Vynořil se z ničeho nic před pár lety – přesněji řečeno, vynořil se z New Yorku, ale nikdo ho předtím neznal – a nadchl a sjednotil celý svět. Nemyslím politicky, spíš ve smyslu – vyvolal ve všech pocit sounáležitosti a ochoty spolupracovat a respektovat jeden druhého. Byli jsme na tom vážně špatně, to mi věřte, pomalu z každého křoví vystrkoval hlavu nějaký cvok, co se chystal na rok 2000, na ulicích se střílelo a vůbec. Díky Andymu jsme si nějak uvědomili, že jsme všichni děti *jednoho Boha*, ať mu říkáme Bůh nebo Alláh nebo Buddha. Vede nás do roku 2000 – myslím Andy – jako jediné lidstvo, obnovené a obrozené.“

Rosemary se opřela o polštář, podívala se na ni a řekla: „To je úžasné...“

Tara si povzdechla, usmála se a řekla: „Určitě ho každou chvíli uvidíte. DB vysílá spoustu reklamních šotů po celém světě a ve všech jazycích. DB, to je jeho organizace nebo nadace – myslím vlastně obojí. Viděla jsem ho minulý rok v červnu živě v sále Radio City. Byl fascinující! On živě moc nevystupuje; většinou jen v televizi. A *spoustu* času tráví

o samotě meditací. Má obrovskou duchovní sílu, ale má i svou zábavnou, lidskou stránku. On je prostě největší, to si o něm myslí *každý*, proto se taky tyhle placky vyrábějí už úplně ve všech jazycích, dokonce i v Braillově písmu!“ Odmlčela se, aby se nadechla.

„Jak se jmenuje – celým jménem?“ zajímala se Rosemary

„Adrian Steven Castevet,“ odpověděla Tara, „ale chce, aby mu každý říkal Andy.“

Rosemary na ni zůstala němě zírat.

Tara kývla. „Ať je to v útulku pro bezdomovce nebo na společném zasedání Kongresu,“ řekla. „Nedělá žádné rozdíly. Takový on je. Když se poprvé setkal – *tady je! Koukejte!*“

Rosemary se obrátila.

Panebože!

Destička jí vyklouzla z ruky a ona jen hypnotizovala obrazovku.

Vypadal jako Ježíš – kalendářový Ježíš, ne ten Izraelita se zahnutým nosem, jakého vídala na diapozitivech při přednáškách na univerzitě. Polodlouhé vlasy a upravený plnovous byly tmavě plavé, oči oříškové. Nos měl rovný, bradu hranatou.

Oříškové oči? Andy?

Kde jsou ty krásné tygří oči, které s takovým zaujetím hledávaly do jejich?

Určitě má kontaktní čočky – nebo si dal udělat nějakou operaci, vyvinutou v době, kdy ona byla v bezvědomí. Ale před ní se nemohl maskovat ničím, ani oříškovými očima, ani vousy, ani těmi sedmadvaceti lety. Andy. Andy. Andy.

„Ale kruci, to je jenom kratší verze,“ povzdechla Tara, když se na nebesky modrém pozadí objevil zlatý symbol DB, podobný slunci. „Není nádherný? Není úplně fantastický?“

Rosemary kývla.

„Koukejte se dál,“ poradila jí Tara. „Uvidíte i tu delší verzi, říkají tomu speciál. A ještě jiné. Jsou to nejlepší reklamy v televizi. Točí je slavní režiséři.“

Rosemary vzala do ruky dálkové ovládání a podívala se na ně, jako by zapomněla, k čemu slouží.

„Není vám nic?“ zeptala se Tara.

Rosemary se k ní obrátila a zeptala se: „Co znamená to DB?“

Tara se na ni usmála: „Děti Boží,“ řekla. „Ještě se vrátím.“ Otočila se a vykročila ke dveřím. U nich se ohlédla a ukázala špičatým nehtem na Rosemary. „Toho vašeho Andyho najdeme,“ řekla. „Určitě!“

Viděla delší verzi stejné reklamy a dvě další krátké během nejbližších pěti minut.

Viděla Andyho v dálce, jak mu tleská nepřehledné moře lidí v Central Parku. Na palubě letadlové lodi, jak ho voláním zdraví vyrovnané řady námořníků.

Viděla Andyho zblízka, jak se jí dívá přímo do očí, vřele a láskyplně a také trochu šibalsky. Panebože, z toho ale vyrostl krásný muž, i přes ty oříškové oči. A to se na to dívá *objektivně*, ne jenom jako jeho matka.

Teď ho slyšela – promlouval k ní silný, ale laskavý hlas a v něm stejný jakoby drsný podtón, jaký měl včera, když mu bylo šest. Nežádal od ní nic *velikého*, jen ji žádal, aby se chvíli zamyslela nad tím, že všichni pocházíme ze stejné relativně malé skupinky předků, ať už byli jakékoli velikosti, podo-

by a barvy pleti, a že jsme vlastně všichni jedna rodina. Má tedy smysl tak často si navzájem ubližovat? Nemohli bychom se všichni jen trošku *uvolnit*, rozsvítit svíčky a tak dál...

Uvažovala o tom, když ji Clarise a ještě jedna sestra zvedaly na vozík.

Když ji vezli do vyšetřovny.

Když jí doktor Bandhu a doktor Atkinson brali krev a přejížděli jí po končetinách elektronickými senzory.

Buď odvedla v těch Andyho prvních šesti letech neuvěřitelně dobrou práci jako matka – nebo konvent našel skutečně skvělé přestrojení pro Satanova syna.

Protože tím Andy je, už se nesmí snažit na to nemyslet. Je také Satanův syn, nejen její.

Ale konvent, všech jeho třináct členů, už přece musí být po smrti? I nejmladším z nich, Helen Weesové a Stanu Shandovi, už tenkrát bylo přes šedesát.

Ať už má Andy s nadací zvanou Děti Boží a s její záplavou reklam jakékoli úmysly, je to *jeho* dílo, ne dílo konventu. Nechává si říkat Andy; to by mělo být dobré znamení. Roman od samého začátku chtěl, aby se jmenoval Adrian Steven – jméno jeho otce a skutečné jméno jeho samého – ale ona to vetovala.

Sedmadvacet let mu mohli říkat Adrian Steven nebo jakkoli jinak. Ale on si vybral jméno Andy.

Možná její *krédo* přece jen zabralo.

Seděla na posteli už bez infuze a jedla polévku. Zastavila se právě na jednom z desítek kanálů – ženu nějakého vraha

tam zpovídal podlézavý hlupák – když dovnitř vešla Tara s obrovskými kyticemi rudých růží a hnědorezavých chryzantém. „Ahoj, koukejte, co mám!“ zvolala. Odesla kytice ke skřínce a zasunula je do váz. „O vašem synovi bohužel ještě nic nevíme. Našli zatím dvačtyřicet Andrewů Johnů Woodhousů, ale jen jeden, ve Skotsku, v Aberdeenu, je ve správném věku. A ten je z trojčat. Ale toho vašeho určitě najdou taky.“

Tomu nevěřte, Taro. „Všechny ty besedy s hosty a talk show,“ začala Rosemary. „Až se dám trochu dohromady, myslíte, že bych se mohla do některého dostat?“

Tara se na ni užasle podívala. „Děláte si legraci? *Támhleto všechno* – to je *od nich!* Z kanálu, na který zrovna koukáte, poslali růže a jejich hlavní konkurent ty chryzantémy. Někdo zavolal někomu, kdo zavolal někomu, kdo a tak dál. Pátý kanál si zrovna buduje tábor *támhle* na druhé straně silnice.“

Rosemary na ni nevěřičně zamžourala.

„Jste slavná!“ pokračovala Tara. „Neviděla jste zprávy? Vy jste ta žena, která se dnes ráno probírala ze sedmadvaacet a půl roku dlouhého bezvědomí a která teď sedí a kouká na televizi! A jí polévku. Dostanete se do Guinnessovy knihy rekordů. Ta už tenkrát byla?“

Rosemary kývla.

„Až budete chtít,“ dodala Tara, „můžete se dostat do kteréhokoli programu, který si vyberete.“

„To jsem ráda,“ řekla Rosemary. „A mám sestry a bratry, kteří by měli být ještě naživu, pravděpodobně v Omaze. Mohla byste je přes tu vyhledávací službu najít?“

„Třeba budou vědět, kde je váš syn,“ podotkla Tara a popošla k posteli se svým černým poznámkovým přístrojem.

„Pochybuj,“ zavrtěla Rosemary hlavou.

„Co jeho otec?“

Chvilku mlčela, pak řekla: „Je nějaký slavný herec jménem Guy Woodhouse? Divadelní nebo filmový?“

Tara zavrtěla hlavou. „Ne,“ řekla.

„A slyšela jste aspoň někdy o Guyi Woodhousovi?“

„Nikdy,“ odpověděla Tara, „a já chodím *na všechno*.“

„Tak je nejspíš mrtvý,“ pokývala Rosemary.

Tara se na ni zkoumavě zadívala.

Rosemary jí dala nejdřív Brianovo jméno a datum narození a pak i údaje o ostatních.

Guy musel zemřít krátce potom, co upadla do bezvědomí. Nebo je Satan podvodník – a proč ne? Na to se hodí parafráze Oscara Wildea nebo kdo to byl: Jak jednou znásilníš, ani se nenaděješ a neplatíš své dluhy.

Guy zkrátka, ať už z jakéhokoli důvodu, nedostal svou dohodnutou odměnu za devítiměsíční použití jejího těla. Nestal se z něj nový Olivier nebo Brando.

Chudák Guy.

Je nám líto, slzy došly.

Kapitola 3

Večer v úterý 23. listopadu, dva dny před Dnem díkůvzdání a dva týdny po svém zázračném probuzení, poskytla Šípková Rosie – na té přezdívce se shodly všechny bulvární noviny – živě v televizi své první interview.

S novým účesem (pozornost právě módního kadeřníka), zahalená do elegantního kabátu (pozornost velkého obchodního domu), vystoupila z dlouhé bílé limuzíny (pozornost televizní stanice), která ji odvezla do studia z hotelu Waldorf-Astoria, do jehož apartmá v nejvyšším patře se ten den ráno nastěhovala (pozornost ředitelství hotelu). Obklopená ochrankou prošla hrdě a statečně davem neurvalých reportérů.

„Pracovala jsem jako asistentka produkce v CBS, než jsem se vdala,“ řekla maskérce, která ji líčila.

„Někde jsem to zaslechla,“ kývla žena a vzala do ruky pudr.

„V šedesátých letech bylo zvykem, že ženy po svatbě zůstanou doma,“ pokračovala Rosemary. „Aspoň já jsem to tak udělala.“

„To by se mi docela líbilo,“ řekla maskérka a vzala do ruky kartáč.

Rosemary seděla na vysoké židli, šaty (pozornost velké půjčovny svatebních a společenských šatů) přikryté ručníkem (pozornost maskérky), a nemohla se neobdivovat tetě Peg, kterou viděla v zrcadle. Nejvyš pětáctýřicet. „Vy jste úplná kouzelnice,“ pochválila maskérku.

„Máte moc pěkné rysy,“ oplátila jí kompliment a vzala do ruky sprej.

„Nebo aspoň to, co z nich zbylo,“ povzdechla Rosemary.

Tenhle program si vybrala ze dvou důvodů: především se vysílal živě, takže to, co hodlala říct, nemohli vystříhnout, i kdyby ji chtěli považovat za blázna; a zadruhé měla dojem, že moderátor je inteligentní a skutečně se o své hosty zajímá.

Seděla proti němu u úzkého stolu a kamery je zabíraly kolem dokola.

„Povězte nám, Rosemary,“ naklonil se k ní se založenýma rukama, „co byla vaše první myšlenka, když jste přišla k sobě?“ Jako obvykle měl na sobě košili, šle a I♥ANDY. Rosemary se usmála. Nahrál jí. „První, na co jsem pomyslela, byl můj syn Andy,“ řekla.

„Ano, vím, že jste měla nebo máte syna jménem Andrew. Takže pro vás má vaše placka vlastně dvojí význam, že?“

Nadechla se – *pánbůh mu tohle oplat'* – a usmála se na svou placku I♥ANDY. „Ne,“ řekla, dotkla se jí a vzhlédla. „Mám ji jen kvůli jednomu Andymu – svému synovi, Andrewu Johnovi Woodhousovi. Bydleli jsme vedle lidí jménem Castevetovi, byli to naši přátelé. Zřejmě došlo k tomu, že když jsem upadla do kómatu, postarali se o Andyho. Možná ho i legálně adoptovali. Doufám, že to brzo zjistím, když jsem teď už zase zpátky mezi lidmi.“

Hostitel se na ni upřeně zadíval brýlemi. Nadechl se: „Chcete říct, Šípková – Rosemary, že *Andy*, Andy Castevet, je váš syn?“

„Ano,“ kývla. „Vím, že si všichni myslí, že jeho matka byla Minnie Castevetová, ale na to byla příliš stará. Náš byt, Andyho a můj, byl hned vedle bytu Castevetových. Bylo to v Bramu, v Bramfordu.“

Na monitorech ve studiu zůstala její tvář, kamery zkoumaly její oči, její ústa.

„A... Roman Castevet byl Andyho otec?“

„Ne,“ zavrtěla hlavou. „Andyho otec byl můj bývalý manžel, jmenoval se Guy Woodhouse. Myslím, že už je mrtvý.“

Moderátor za brýlemi zamrkal a řekl: „To je dost šokující prohlášení, Rosemary Reillyová. Víte, ono je všeobecně známo, že se Andy narodil v Bramu.“

„To jsem nevěděla. Myslím to, že je to všeobecně známo.“

„Pokusila jste se s ním spojit?“

„To právě dělám,“ usmála se. „Říkala jsem si, že tímhle způsobem si ušetřím spoustu vysvětlování spoustě lidí, kteří budou všichni skeptičtí.“

„To rychle zjistíme,“ usmál se na ni moderátor přes stůl. „Možná se nám Andy ozve ještě dřív, než pořad skončí.“ Obrátil se ke kameře a zatvářil se skepticky. „Člověk nikdy neví,“ řekl ve velkém detailu. „Už jsme tu slyšeli oznámit prezidentskou kandidaturu, viděli jsme zatčení defraudanta – tak proč bychom tu nemohli mít Andyho skutečnou matku? Teď si dáme přestávku; po ní se zase vrátíme s Rosemary Reillyovou, Šípkovou Rosií, a pustíme si záběry z Andyho vystoupení a vaše telefonické ohlasy – a možná se dočkáme i reakce od samotného Andyho. Víím *určitě*, že teď nepřepnete!“

Telefonní společnosti po celém světě zaznamenaly nejvyšší třiminutovou špičku ve své historii.

Po dvou dalších pauzách se moderátor naklonil s nahrbenými rameny dopředu a řekl: „Rosemary, během poslední

přestávky nám volala Diane Kalemová, tisková mluvčí DB, která byla také hostem našeho programu. Andy je ve svém soukromém sídle v Arizoně, ale upozornili ho na to, co jste tady dnes prohlásila, totiž že jste jeho pravá matka. Už čtvrt hodiny nás sleduje.“ Podíval se do červeně svítící kamery – „Ahoj, Andy“ – a pak znova na Rosemary. „Diane mi řekla,“ pokračoval, „a mě to nijak nepřekvapuje, že Andy vám přeje z celého srdce všechno dobré a že vám stejně jako my všichni blahopřeje k zázračnému uzdravení.“

Rosemary kývla. „Děkuji vám i jemu.“ Podívala se do kamery.

„Diane také říkala, že pro vás Andy má otázku. Zkusíte odpovědět?“

„Samozřejmě,“ kývla Rosemary.

„Andy by rád věděl,“ začal moderátor a kamera zabrala zblízka jeho tvář, „jestli si pamatujete, co přesně jste dělala, když jste upadla do svého dvacet sedm a půl roku dlouhého kómatu.“

Střih na Rosemary. „Ano, pamatuji,“ řekla. „V mojí paměti jsou to jen dva týdny. Seděla jsem u okna v ložnici za psacím stolem. Ten psací stůl byla vlastně stará školní lavice s odklápěcím vrškem. Psala jsem dopis na přenosném psacím stroji Olivetti.“ Obrátila se do svítící kamery. „Andy ležel na břiše na podlaze,“ dodala. „Díval se na televizi. Kukla, Fran a Ollie se ten pořad jmenoval.“

Moderátor naproti ní se zasmál, když se zase obrátila k němu. „Kukla, Fran a Ollie...“ Otočil se na kameru, zavrtěl hlavou, usmál se. „Já bych si vsadil na to, že je to pravda,“ řekl. „Počkáme si na Andyho reakci. Tady člověk nikdy neví, co se bude dít dál. *Malmö, Švédsko, můžete mluvit!*“

Andy požádal o soukromí, takže moderátor udělal další přestávku a Rosemary odvedli do něčí prázdné kanceláře, kde na stole červeně blikal telefon.

Sedla si, zhluboka se nadechla a zvedla sluchátko. Přiložila si ho k uchu.

„Andy?“

„Tečou mi slzy.“

Zalily se jí oči.

„Řekli mi, že jsi umřela! Mám hrozný vztek – a přitom hroznou radost, všechno najednou...!“

Oba se odmlčeli.

Zkusila otevřít zásuvku ve stole – byla zamčená – a pak další v naději, že najde kapesníčky.

„Jsi tam?“

Otřela si oči hřbetem ruky a řekla: „Ano, miláčku!“

„Poslouchej. Moje tisková mluvčí volá jiným telefonem do studia. Na tu poslední část už do studia nemusíš, jestli nechceš. Co ty na to?“

Přemýšlela o tom a otírala si oči. „Půjdu tam,“ řekla. „Díky němu jsme se našli, nechci ho tam nechat samotného.“

Zasmál se jí do ucha. Takový krásný smích! „Já už jsem zapomněl, jak jsi laskavá. Ne, ne, nezapomněl. Taky promluvíme. Zítra budeme muset udělat normální tiskovou konferenci, pokud ovšem nebudeš proti. Kde bydlíš?“

„Ve Waldorfu,“ odpověděla. „To je *divné*! Mluvíme s dospělým mužem a jsi to *ty*! Před dvěma týdny ti bylo šest, Andy!“

„Kdy tam budeš, *mami*?“

„Jen co vysílání skončí,“ odpověděla. „Hned jak se tam dostanu!“

„Při tom provozu tak asi v půl jedenácté. Já tam budu ve tři čtvrtě.“

Zalapala po dechu. „Z Arizony?“

„Jsem tady v New Yorku, na Columbus Circle. Mám tam byt nad kanceláři DBNY. Řekneme, že sem letím. Jaké máš číslo pokoje?“

„Nepamatuju si. Ale je to v nejvyšším patře!“

„Budu tam. V televizi vypadáš fantasticky!“

Plakala a smála se zároveň, když odpověděla: „Ty můj anděli, vždyť ty taky!“

Kapitola 4

Dav před studiem, který narůstal geometrickou řadou, byl dostatečnou záminkou pro rychlý odjezd. Rosemary zopakovala slib, který ona i Andy dali při vysílání, že se do pořadu vrátí spolu, a vyšla s ochrankou postranními dveřmi, kuchyní řecké restaurace a garáží k limuzíně čekající na Deváté avenue – byla to úniková cesta plánovaná původně jen pro obyčejnou Šípkovou Rosie.

Řidič se překonal a vyložil ji u Waldorfu deset minut po celé. Muži z ochranky ji vedli rušnou halou ke správnému výtahu a do správného patra – jednatřicátého. Vrátný za ni protáhl magnetickou kartu zámek na dveřích, zatímco ona se podepisovala svým tělesným strážcům na kousky papíru, které vydolovali z peněženek. Telefonní záznamník v předsíni ukazoval číslo 37. Zmáčkla tlačítko NAHRÁVAT a NEZVONIT.

Dvacet minut po jedenácté byla osprchovaná, poopravila si líčení na dobře zamaskované staré tváři – z té se jí ještě pořád dělalo špatně – a před zrcadlem v ložnici si špendlila placku I ♥ ANDY na nejméně bizarní domácí oděv z té hromady, kterou jí poslali z obchodů. Byl to kobaltově modrý sametový kaftan nebo něco takového.

Na vnější dveře někdo zaklepal a jí se zastavilo srdce. Zvolání „*Pokojevá služba!*“ ho zase rozběhlo – objednala si krevety a sýr. Bělovlasý číšník vjel dovnitř se servírovacím stolkem. Tvář měl skoro tak červenou jako sako se zlatými knoflíky a plackou I ♥ ANDY. „Do obývacího pokoje, madam?“ zeptal se.

„Buďte tak hodný,“ kývla a šla za ním. Na servírovacím stolku bylo snad deset stříbrných poklopů. „Objednala jsem si jen krevety a sýr.“

„Pozornost ředitelství, madam. Mám otevřít bar?“

„Buďte tak hodný.“

Zapnula mamutí televizi, zatímco číšník rozložil postranní křídla stolku a přerovnával poklopy s jídly, příbory, ubrousky. Zprávy už byly u sportu; vypnula je. „Máte nějaký účet, kam bych mohla připsat spropitné?“ zeptala se.

„Ne, madam, to docela určitě ne.“ Otevřel teaková křídla malého domácího baru. „Ale bylo by mi ctí...“

Podepsala mu koktejlový ubrousek.

Stála a dívala se mezi rozhrnutými závěsy dolů na ulici, na bílé a červené pruhy světel aut pod sebou, pruhy táhnoucí se každý po své straně Park Avenue, které se spojují až daleko odtud. Co si řeknou po objetích a polibcích? Jak dokáže zformulovat otázky, které musí položit? A co je ještě důležitější, jak si bude moci být jistá, že jí Andy říká pravdu?

Bylo hezké říkat mu *můj anděli*, ostatně to tak skutečně cítila a prospívalo to jeho sebeúctě. Často to dělala a on skutečně mnohdy andělský byl. Ale byl také napůl ďábel; na to by si neměla dovolit zapomínat, zvláště ne dnes večer.

Už jí kdysi lhal, věrohodně a nejen jednou. Jen před pár měsíci – to jest skoro před osmadvaceti lety – urazil u Minnie a Romana malý kousek z mramorové krbové římsy a všechny tři naprosto přesvědčil nejen o tom, že – zaklepání na dveře.

Obrátila se a vykročila k předsíni, ale ozvalo se: „*Pokojevá služba!*“ a objevil se další číšník v červeném saku, nesoucí chladič na víno a sklenice na tácu. „Šampaňské, pozornost ředitelství.“

Zastavila se, povzdechla a řekla. „Díky, to je skvělé. Postavte prosím na bar.“ Vrátila se k oknu.

Pětiapůlroční Andy tenkrát všechny tři docela přesvědčil, nejen...

„Dostanu aspoň pusy, než to otevřu?“

Prudce se obrátila.

Stál u baru a zářivě se na ni usmíval – Andy! – ježíšovský krásný. Oběma rukama si přihlazoval vlasy, tvář měl zardělou, oči mu zářily. „Nechtěl jsem budit pozornost,“ řekl a vykročil k ní v saku se zlatými knoflíky a plackou I ♥ ANDY. Zatáhl za motýlka a povolil sponku, rozeplnul si límeček u košile a rozpřáhl náruč.

Po objetích a polibcích, vzdychání a hlazení, slzách a papírových kapesnicích zabalil Andy šampaňské do ubrousku, sundal ze zátky drátěnou čepičku a láhev otevřel – to všechno se zručností zkušeného číšníka.

Zasmála se. „Kde jsi tohle všechno sehnal?“

„Dole v baru,“ smál se také. „Číšník mi musel přísahat, že bude mlčet. Nemáš ponětí, jak mi kdekdo s nadšením pomáhá!“ Naklonil zabalenou láhev, nalil pěnu do její křišťálové sklenky, naplnil ji až po okraj...

Naplnil i svou...

Dívali se jeden na druhého přes okraje sklenic, on trochu z výšky, a pěna klesala a měnila se ve světle zlaté víno. Zavrtěl hlavou. „Slovy se to vyjádřit nedá,“ řekl. Ťukli si, napili se a neustále se přitom dívali jeden druhému do očí.

„Kontaktní čočky?“ zeptala se.

„Stará dobrá černá magie,“ odpověděl.

„Jsou krásné,“ usmála se. „Takhle je to mnohem lepší.“

Zasmál se, naklonil se k ní a políbil ji na tvář. „A já jsem si myslel, že jsi upřímná,“ řekl. „Pojď si sednout, mami. Mám ti toho moc co vysvětlovat.“

„Děti Boží,“ začal Andy, „měla být past, smrtící past, způsob, jak vyhladit veškerý lidský život. On měl konečně vyhrát. Armagedon ve zlomku vteřiny.“ V očích mu zaplálo – tak intenzivně, že skoro zahlédla ty jeho staré tygří zorničky. „Teď,“ pokračoval, „když vím o *tomhle*, když vím, že jim dovolil, aby ti tohle provedli, a nikdy mi nic ani *nenaznačil!*“ Dlouze a zhluboka se nadechl. „Teď jsem radši než kdy dřív, že je s tím vším v hajzlu! Promiň, že mluvím sprostě, ale jinak se to říct nedá. Překazil jsem mu ten jeho mistrovský plán, který chystal třiatřicet let.“

Seděli tváří v tvář těsně u sebe na temném oblaku pohovky a drželi se za ruce.

„Proto se taky objevil právě ve chvíli, kdy se objevil,“ pokračoval. „Pořád ho ‚vyvolávají‘ nějaké coveny, konventy nebo magické kruhy – skuteční čarodějové a čarodějnice, podvodníci, podvodníci, kteří si myslí, že jsou skuteční, prostě kdekdo. Směje se tomu. Ale potřeboval tady mít dítě, které by v roce 2000 bylo zrovna ve správném věku. Takže když ho v roce 1965 vyvolal bramfordský konvent s tebou na oltáři, přišel.“ Podíval se jinam. „Promiň,“ sklonil se a políbil jí ruce. „To se mi skutečně povedlo. Odpust'. Musela to být hrozná zkušenost.“

Nadechla se. Podívala se na něj. Řekla: „Pokračuj. Jak měl ten plán fungovat?“ Dívala se, jak si usrkl šampaňského.

„No,“ olízl si rty a postavil sklenici zpátky na stolec, „především tu bude charismatický vůdce, skvělý komunikátor.“ Usmál se na ni. „S normálníma lidskýma očima. Bude ve stejném věku, v jakém byl při svém poslání Ježíš,

možná mu bude malinko podobný.“ Zvedl vousatou bradu a projel si ji prsty. „Dost, aby to přilákalo křesťany,“ pokračoval s úsměvem, „ale ne tolik, aby to odradilo muslimy, buddhisty a Židy. A vzhledem k tomu, kdo je, bude mít takové styky a fondy, aby rozjel tu nejlepší a největší reklamní kampaň ve světové historii.“ Přestal se usmívat. Odvrátil oči. Povzdechl si.

Dívala se na něj.

Znova na ni pohlédl. „Až to vyvrcholí,“ řekl, „až mu na zemi bude věřit každý kromě hrstky p. a. – paranoidních ateistů – tak je zradí. Nejlepší a největší zrada ve světové historii. Biochemikálie. Na víc se radši ani neptej.“

Bolestně se usklíbala. Biochemikálie – to rozhodně *znělo* hrozivě, i když dost dobře nevěděla, co to je.

Naklonil se k ní blíž a stiskl jí ruce. „Pro to mě vychovali, mami,“ řekl. „On a konvent. Ale když umřeli silní členové – Minnie, Roman a Abe – začal jsem se ptát. To mi bylo asi patnáct. Hodně obřadů a rituálů bylo k smíchu a hodně jich bylo – odpudivých. Já mám lidi *rád*, aspoň většinu, bez ohledu na to, kdo je stvořil; taky k nim napůl patřím, ne? Jsem z poloviny ty. *Víc* než z poloviny, jen se na mě podívej!“

Kývla, kousla se do rtu.

„Tak jsem se vzbouřil,“ pokračoval. „Tvoje půlka ve mně začala být silnější než ta jeho. Těch pár let, které jsme spolu měli,“ – zavrtěl hlavou, oči měl vlhké – „moc jsem se snažil si tu vzpomínku zachovat, nezapomenout na tvou vřelost, laskavost, na tvou *dobrotu*...“ Otrěl si kloubem prstu oko a pokusil se na ni usmát.

Pohládila ho po tváři. „Ty můj malý Andy...“

Naklonili se k sobě, dotkli se rty.

Hřbetem ruky si otřela tvář, usmála se na něj, zamrkala.

Poposedl, rozepnul si zlaté knoflíky v pase. „A jak jsem říkal, vzbouřil jsem se. Dokud jsem tady, nemůže mě ovládat – další důkaz, že moje lidská stránka je silnější – takže jsem se rozhodl udělat z DB to, co podle *něj* mělo jen *předstírat*, to jest *dobro* pro lidstvo. Andyho poselství je prosté a pravdivé a neodradí nikoho kromě pár p.a., a víš ty co, mami? Ono to funguje. Teplota trochu klesla. Všichni jsou trochu míň vzteklí. Učitelé a studenti, šéfové a zaměstnanci, muži a ženy, přátelé, státy – všichni jsou na sebe navzájem trochu hodnější. V jistém smyslu je to pocta tobě, mami. A ani ne v jistém smyslu, přesně tak to je: je to pocta všemu, co jsi mi v těch prvních pár letech dala.“

Pozorně se na něj dívala. „A jak...“

„To bere on?“ povzdechl si, usmál se. „Jak bych to vyjádřil? Představ si ultrakonzervativního otce, jehož syn se dal k Mírovým sborům, a pak to násob deseti.“

Usmála se na něj a řekla: „A ty rozhodně umíš zahrát na liberální strunu.“

„To víš, jsem skvělý komunikátor,“ oplatil jí úsměv. „On zuří. Stojíme proti sobě. Ale dokud jsem tady, nemůže nic dělat, nemůže mě zastavit. Kdyby mohl, už by se stalo.“ Pohlédl na své černé a zlaté hodinky s několika ciferníky. „Musím jít,“ prohlásil a vstal.

„Tak brzo?“ vstala také a odstrčila ruku, kterou jí chtěl pomoci.

„Mám tu na návštěvě nějaké hodnostáře,“ vysvětlil.

„Nic jsi nejedl! Je tu takového jídla!“

Se smíchem sáhl do kapsy saka. „Mami,“ řekl, „od zítřka se mě nezbavíš ani na chvíli.“ Položil vizitku na stolec

a řekl: „Na tom připsaném čísle mě vždycky seženeš během několika minut.“ Objal ji kolem ramen a spolu vykročili ke dveřím. „V té budově, kde sídlím, je v nižších patrech prvotřídní hotel. Zítra ráno tě tam přestěhujeme. Jsem v nejvyšším patře – ve dvaapadesátém, s okny do parku. Ten výhled si neumíš představit. BDNY tam má tři patra, osmé, deváté a desáté.“ V předsíni si zapnul límec u košile. „Myslíš, že bys zítra odpoledne zvládla tiskovou konferenci? Pomohlo by mi, kdybych to věděl teď.“

„Samozřejmě,“ kývla a zapnula mu sponku u motýlka. „Těším se na to.“ Držel bradu zvednutou, aby k němu mohla, a připomněl: „Potřebuju ták a ten chladič. Jinak si mě všimnou.“

Nohou obutou do trepky přidržela dveře pootevřené a dívala se na něj, jak jde k baru; když se vracel, usmála se na něj. „To bude nádherný Den díkůvzdání!“

„*Do háje*, zapomněl jsem,“ sykl. „Něco mám. Musím k Mikovi Van Burenovi. Půjdeš se mnou? Prosím?“ Stál před ní s tákem na rameni. „Já tam *musím*,“ vysvětloval. „Bude tam půlka pravého křídla republikánů. V sobotu večer jsem přespal v Bílém domě a je důležité, abych si zachoval nestrannost, zvláště teď před začátkem primárek.“

„No, o své vůli bych si takovou společnost nevybrala,“ přiznala a zapínala mu sako, „ale samozřejmě s tebou půjdu, miláčku.“

„Ti si před tebou sednou na zadek,“ usmál se na ni.

Přikročila k němu blíž, podívala se mu do očí. „Andy,“ přidržela ho za jeden zlatý knoflík, „byl jsi ke mně úplně upřímný?“

Oříškové oči – které byly *hezke*, když si už na ně zvykla – se zpřímá a poctivě zahleděly do jejích. „Přísahám ti, že ano,

mami,“ řekl. „Vím, že jsem lhal, když jsem byl malý. A lžu pořád – a hodně. Ale tobě už nikdy, mami. Nikdy. Za příliš mnoho ti vděčím a mám tě příliš rád. Věř mi.“

Pohládila ho po tváři: „Věřím ti – ty můj chlapečku.“

„Prosím tě o to,“ řekl.

Krátce se políbili a ona se dívala, jak odchází chodbou s chladičem na rameni.

Zamyšleně se zamračila a zavřela za ním dveře.

Kapitola 5

Andyho maminka je ve Waldorfu a to se vsad', že Andy je tam taky – přiletěl v noci z Arizony, bylo to ve zprávách. A dneska odpoledne ve tři bude tiskovka na ústředí DBNY. To je na Columbus Circle.

Obyvatelé z celého okolí si dali dohromady dostupné informace, připočetli k nim nádherné slunečné počasí, které se mělo nad celou oblastí ještě nějaký čas udržet, jakož i zítra začínající čtyřdenní svátky, vyhrnuli se ze svých městských kanceláří a naskákali do aut, autobusů, vlaků, na kola, skateboardy i kolečkové brusle.

V jedenáct dopoledne už lidé všech velikostí a typů zaplnili každý čtvereční metr chodníku na nejkratší cestě z bodu A do bodu B – devět bloků na sever po Park Avenue a pět bloků na západ (dva z nich dvojité) po Východní 59. ulici a Central Park South.

Příslušníkům newyorské policie, kteří už tak měli plné ruce práce s přípravou tradičního průvodu na Den díkyvzdání, by se nikdo nemohl moc divit, kdyby byli poněkud nevrlí, jak se snažili udržet na místě skřípající plůtky – ale převládaly úsměvy a dobrá nálada. Vždyť je to všechno *pro Andyho*, ne? A *pro Andyho maminku*, proboha!

V předsíni apartmá se Andy a Rosemary objali. On měl na sobě sako DB se zapínáním na zip, džínsy a sportovní boty, ona modelový kostým, placku I ♥ ANDY a lodičky s vysokými podpatky. Představil jí skupinu, kterou s sebou

přivedl – svou tiskovou mluvčí Diane, kamaráda a řidiče Joea, sekretářku Judy, která nechá těch 429 vzkazů převést do počítače DB a roztřídit, a Muhammeda a Kevina, kteří už v ložnici sbírali pomačkané krabice na její šaty. Přijeli v neoznačené dodávce přes park, po 65. ulici a dolů Druhou avenue, aby se vyhnuli davu. „Viděla jste, co se venku děje?“ zeptala se Diane.

„Ani se mi tomu nechce věřit,“ odpověděla Rosemary. „Takhle to vypadalo, když tu byl papež nebo prezident Kennedy!“

Diane kývla. Natupírované vlasy měla šedé, oči fialkové; bylo jí určitě přes pětadesát. Na krku měla zavěšené zlaté logo DB, které bylo na tmavých širokých šatech velmi výrazné. „Všichni ti lidé,“ řekla hlubokým kontraaltem divadelní hvězdy, „čekají a doufají v jediný pohled na matku vašeho syna! Podle toho, co jsem viděla včera večer, jsem usoudila, že kolem nich nebudete chtít proletět v limuzíně s tmavými skly v oknech; jste dobrá žena s laskavým srdcem. Tak jsem si dovolila sama“ – udeřila se dlaní do prsou, až se samet rozvlnil – „Andy s tím nemá nic společného, byl to můj nápad, ale souhlasí s tím, pokud budete souhlasit vy...“

Seděli vedle sebe na vyspravovaném polstrování z falešné kůže, drželi se za ruce – on pravou, ona levou – a klusali po Park Avenue v otevřeném kočáře taženém koňmi. Mávali, usmívali se a kývali na davy tleskajících lidí za plůtky po obou stranách, na podomácku vyrobené nápisy I♥ANDY a I♥ANDY'S MUM, na ruce mávající z oken kanceláří.

Před kočárem jelo pomalu policejní auto; kolem kočáru šli muži z ochranky, další seděl na kozlíku vedle vozky v cylindru. Andy občas Rosemary objal a políbil na tvář; davy

jásaly. Naklonil se a tiše jí řekl do ucha: „Člověk si za chvíli připadá jako idiot, co?“ a davy jásaly ještě víc.

Nad nimi kroužily novinářské vrtulníky. Když pomalý průvod zatočil na 59. ulici – policejní auto, kočár, policejní auto – levá strana Park Avenue byla zacpaná auty až někam k 75. ulici.

Na Páté Avenue museli chvílku počkat, až kamery před osvětleným hotelem Plaza dokončí záběr. Řekl jí do ucha: „Filmy, reklamy, módní fotky, v tomhle městě se prostě nedá dojet *nikam*.“ Davy jásaly.

Klusali po Central Park South, mávali, usmívali se, kývali na ještě větší davy, na další nápisy – I ♥ ANDY, I ♥ ROSEMARY. Lidé zaplnili trávníky, šplhali na stromy.

Před nimi v místech, kde park končil, se vysoko k nebi tyčil blyštivý mrakodrap ze zlatavého skla.

Rosemary zavrtěla hlavou a obrátila se k Andymu. „To se mi zdá,“ řekla, políbila ho na tvář a objala ho. Davy zařvaly.

Ukázala před sebe přes štíhlý mikrofon a řekla: „Vy.“

„Díky. Jakému jménu dáváte přednost – Reillyová, Woodhousová nebo Castevetová?“

„No... mám dojem, že teď všichni používají hned křestní jména – nevím, jestli je to Andyho vliv, nebo jestli by se to stalo tak jako tak“ – překvapilo ji několik zasmání – „takže nejlepší bude jen Rosemary,“ odpověděla. „Oficiálně jsem Rosemary Eileen Reillyová. A vůbec nejvíc se mi myslím líbí to jméno, které jsem dnes viděla na některých transparentech, Andyho maminka.“

Smích, tleskání, bzučení kamer. Diane, stojící stranou, tleskala fortissimo, usmívala se a kývala.

Mrakodrap byl ve svém dřívějším životě kancelářskou budovou a sídlilo tu ústředí filmové společnosti; vysoké stropy umožnily architektům DBNY vybudovat v 9. patře hlediště ve stylu polokruhového amfiteátru – to byl Andyho nápad. Na pět příkrých schodů, pokrytých stejným tmavozeleným kobercem jako vůbec každý kousek podlahy v sále, se vešlo asi šedesát lidí, dalších přibližně dvacet stálo po stranách. Na polokruhovém jevišti seděli Andy a Rosemary u stolu zahaleného do modré látky ozdobené zlatým logem DB. Od stropu visely tři černé videokamery, které otáčely hlavy hned na tu, hned na onu stranu. Muhammed a Kevin obcházeli sál s mikrofony na tyči.

Když tleskání utichalo, Rosemary s úsměvem ukázala doleva a řekla. „Vy. Ne, vy. Ano.“

„Rosemary, jaký je to pocit vědět, že jste přišla o celé Andyho dospívání?“

„Hrozný,“ řekla. „To je docela určitě na tom všem to nejhorší. Ale jsem šťastná“ – usmála se na Andyho a stiskla mu ruku – „že to beze mě zvládl tak dobře.“

„Nezvládl,“ namítl Andy a naklonil se k ní. „Nezvládl a maminka nepřišla úplně o celou tu dobu. Řekl jsem jí včera večer – nebo bych spíš měl říct dnes časně ráno – že se mnou byla během těch nejdůležitějších let, od narození do šesti. To ona mě vyslala na cestu, po které dnes jdu.“ Políbil ji na tvář.

Tleskání.

Kamery. „Rosemary! Rosemary!“

„Vy,“ ukázala.

„Rosemary, nikdo zatím nedokázal objevit Andyho pravého otce nebo najít jakoukoli informaci o něm od léta 1966. Můžete vysvětlit proč?“

„Ne, nemůžu,“ zavrtěla hlavou. „Guy tehdy odjel do Kalifornie, rozvedli jsme se a přestali jsme se stýkat.“

„Můžete nám o něm říct víc?“

„Mlčela. Odkáslala si. Pak řekla: „Byl to velmi dobrý herec, jak jsem už řekla včera večer. Hrál ve třech hrách na Broadwayi, *Luther*, *Nikdo nemá rád albatrosa* a *Na mušce*. V leccem jsme se samozřejmě neshodli, ale byl to, nebo je – dobrý člověk, velmi – přemýšlivý, nesobecký –“

„Pořád jsou oblasti,“ vložil se do toho Andy s rukou na její paži, „kde se mamince ještě docela nevrátila paměť. Další otázka, prosím. Johne?“

Chtěla si s ním promluvit o samotě, ale když se dostali do jejího apartmá v sedmém patře, v obýváku postávalo přes deset mužů a žen, štáb DBNY. Číšník roznášel chuťovky, barman naléval víno. Diane jí představila Williama, právníka DB, a Sandy, manažerku publikační činnosti, a než Rosemary vůbec stačila zjistit, jak se vlastně jmenují celým jménem, a než dopila svého prvního gibsona, už u ní byl Andy a oříškovými očima se na ni lítostivě díval, jako by chtěl říct „promiň, už musím jít“. Omluvil se Williamovi a Sandy a odvedl ji stranou.

„Promiň, mami, už musím jít,“ řekl opravdu. „Přijeli za mnou nějací hlavouni z Louisiany, domlouvali jsme to už minulý týden, a nevím přesně, o co jim jde ani jak dlouho to

bude trvat. Kdybys něco potřebovala nebo kdybys chtěla jít večer třeba někam do divadla, řekni si Diane, Judy nebo Joeovi. Van Burenova farma je v Pennsylvánii; pojedeme tam autem, odjíždíme v poledne.“ Naklonil hlavu k oknu. „Joe tě vyzvedne.“ Políbil ji na tvář a odešel.

Joe stál u okna asi pět metrů od ní. Držel u úst sklenici, díval se na někoho nebo na něco dole v parku nebo jen přemýšlel – mohutný, solidně vyhlížející muž v hnědém manšestrovém saku a džínsech. Vypadalo to, že muži teď nosí džínsy úplně všude. Vlasy mu už šedivěly, ale na tak starého muže byl kupodivu přitažlivý – svým způsobem sexy. Něco takového už dlouho nepocítila.

Opravdu *starý* muž. V jejím věku plus dva. Jestli. Obrátil se, všiml si, že se na něj Rosemary dívá. Usmála se. „Rosemary,“ poklepala jí Diane na rameno. „Tohle je Jay, náš finanční ředitel, a moc rád by se s vámi seznámil.“

„Je mi ctí, Rosemary!“ pozdravil Jay. „Je to požehnání! A ta cesta! Diane, ty jsi génus!“ Vypadal jako pták – malý, se zahnutým nosem, za brýlemi mu jiskřila očička a vlasy zdědil po nějakém havraním předkovi. „Víc než hodinu všem na očích, a po *celém světě!*“ vrkal. „A to všechno za pět set dolarů. Tedy *pokud* nám ta stáj pošle fakturu, a je pravděpodobnější, že ne!“

Rosemary se omluvila a šla si k baru pro další skleničku.

„Gibsony už si teď dává málokdo,“ podotkl barman, když jí ho míchal.

„Andyho maminko?“

Obrátila se. „Krabí paštičky,“ podával jí Joe dvě párátka.

„Díky, Joe!“ řekla a jedno si vzala.

Požádal barmana o skotskou.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.